Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 125. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 31-го ТРАВНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 31, 1980 No. 125. VOL. LXXXVII.

Ген. Григоренко був гостем Норвезької секції ПЕН клюбу

Ню Йорк, Н.Й. (ЗП УГ „Гельсінкі"). — Як відомо, голова Закордонного Представництва Української Гельсінкської групи ген. Петро Григоренко разом із дружиною Зінаїдою об'їздить ряд европейських країн.

У вівторок, 20-го травня, вони були гостями Норвезької секції ПЕН клюбу, яка зібралася з нагоди вручення нагород двом норвезьким письменникам. У своєму слові-привітанні ген. Григоренко розповів про рух спротиву в Україні, про те, які „нагороди" отримують за їхній вислів вільним словом їхні колеги — українські літератори, зупинившись зокрема на становищі Юрія Бадзя та членів ПЕН клюбу Миколи Руденка, Вячеслава Чорновола і Василя Стуса.

Дуже сильне враження на присутніх справив відчитаний лист Світлани Кириченко про розправу над її чоловіком Ю. Бадзьом.

На пропозицію голови Норвезького ПЕН клюбу Йогана Вокха, Ю. Бадзя, автора втраченого філософсько-соціологічного трактату п.з. „Право жити", за яке його засудили до сім років ув'язнення і п'ять років заслання, одноголосно і з великим ентузіязмом обрано почесним членом ПЕН клюбу.

Подорож Григоренків проходить успішно, не зважаючи на слабий стан здоров'я ген. Григоренка. Головна мета зустрічей і пресконференцій — привернути увагу до правозахисного руху в Україні і цілому Совєтському Союзі напередодні Мадридської наради.

У Ст. Петерсбурзі засновано новий Відділ УНС

Управа нового 377-го Відділу УНС в Ст. Петерсбурзі на Фльориді. На фото (зліва): М. Завадовський і д-р Р. Цегельський — члени Контрольної Комісії, Осипа Михайленко — секретарка, П. Левенець — предсідник і І. Когут — касир.

Ст. Петерсбург, Фла. — З кінцем травня цього року Український Народний Союз, а з ним і вся українська громада в Америці, збагатились ще одною зорганізованою одиницею — новим Відділом УНС в Ст. Петерсбурзі, цій атракційній місцевості на південносхідньому побережжі ЗСА, яка з кожним днем набирає більше „притягаючої сили" для нових поселенців взагалі, а для українців і українських родин не тільки з Америки, але й сусідньої Канади зокрема. З кінцем травня Головний Екзекутивний Комітет формально затвердив створення нового Відділу УНС у цій місцевості, надавши йому ч. 377.

Організацію цього нового Відділу УНС започатковано вже кілька місяців тому з ініціятиви колишньої головної радної УНС Осипи Олінкевич-Михайленко та при співпраці і допомозі головного директора УНС для Канади, сенатора Павла Юзика, який має тут свою посілість.

Ініціятивні сходини для створення нового Відділу УНС відбулися ще 31-го січня ц. р. і в них взяло участь 27 осіб, але більшість з них уже були членами УНС, хоча в різних Відділах. Від того часу приєднано відповідну кількість нових членів і Відділ остаточно оформлено, а тепер його затвердив Головний Екзекутивний Комітет; отже, створено ядро зорганізування постійно збільшуваної громади також на братерсько-забезпеченевій базі. Ініціятори й організатори нового Відділу УНС висловлюють найкращі надії уже навіть на найближче майбутнє.

Продовжується підготова Дня УНСоюзу в Ню Джерзі

Нюарк, Н.Дж. — Як уже інформовано, традиційний стейтовий День Українського Народного Союзу Ню Джерзі, який від кількох років є однією з головних вакаційних атракцій українських громад, зокрема північного Ню Джерзі, відбудеться цього року в неділю 24-го серпня о год. 1-ій по полудні в Українському Селі в Бавнд Бруку.

День влаштовують спільними силами чотири Окружні Комітети Відділів УНСоюзу: Джерзі Сити (голова — С. Островський), Пассейк (голова — І. Хомко), Нюарк-Ірвінгтон (голова — Ю. Баранюк) та Перт Амбой (голова — В. Захарко), які дбайливо підготовляють програму. В програмі дня передбачені виступи танцювальних ансамблів, бандуристів та різні несподіванки як для молоді, так і для старших. Очевидно, що будуть і танці, до яких приграватиме оркестра Коломийка. Прибуток з Дня, який кожного року притягає багато молоді і старших, призначений на добродійні цілі.

ДЖОВН КЕННЕДІ, ДРУЖИНА СЕНАТОРА Едварда Кеннеді, кандидата на президента ЗСА з Демократичної партії, заявила в інтерв'ю переведеному у домі Кеннеді в Бостоні, що вона була б кращою „першою дамою ЗСА" від теперішньої Розалин Картер. „Я є дуже софістикованою жінкою", заявила 43-річна пані Кеннеді додаючи, що вона зустрічалась і розмовляла з генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СССР Леонідом І. Брежнєвим, лідерами червоного Китаю та іншими визначними особистостями. Джовн Кеннеді підкреслила, що вона має магістерку з ділянки виховання, чого не має теперішня перша лейді і, що її чоловік бувби кращим президентом, як Джіммі Картер.

АФГАНСЬКІ САМОСТІЙНИКИ НЕ ДІЙШЛИ ДО ЗГОДИ

Пешавар, Пакістан. — Надії на те, що Лоя Джірга — Велика Рада афганських племен, релігійних і взагалі національних провідних діячів, яка саме закінчилася в Пешаварі, розв'яже питання спільного національного фронту проти московської агресії, дотепер не здійснилися.

У цій Раді взяло участь 916 діячів. Вони створили революційну раду зложену з 110 членів, видали маніфест, вислали на Ісламську конференцію, що відбувалася в Ісламабаді, Пакістан, делегацію, але дальших значніших кроків зробити не можуть. Шість головних політичних груп відмовляє їм права репрезентативности, а „муджагедіни" — ісламські партизани — відмовляються співпрацювати з Радою. Самостійницькі сили поділені на принаймні 60 бойових формацій, але тільки п'ять з них пробують співпрацювати.

Ті афганські самостійники, що хотять чинно боротися з совєтськими військами відчувають такий брак зброї, боєприпасів і інших засобів, конечних у боротьбі, що їхні акції в Афганістані не можуть огорнути більших теренів та значніших людських мас. Ісламська конференція в Ісламабаді, від якої афганські самостійницькі кола сподівалися так багато, закінчилася вибором комісії, зложеної з трьох осіб, яка має шукати можливостей політичної розв'язки московської інтервенції в Афганістані.

Пакістан, на терені якого знайшлося біля мільйона афганських утікачів, а дальші постійно напливають, вгинається під тягарем виживлення, приміщення, лікарської опіки над тими величезними людськими масами. Ісламські країни, які говорять про „джігад" — святу війну проти ворогів ісляму не спішать із значнішою допомогою ні ісламським партизанам, ні втікачам. Незначну допомогу дають китайці. Генерал Шагід Гамід, колишній командир пакістанських збройних сил, а тепер міністер інформації і радіопересилання, заявив „Пакістан не бажає стати каналом для пачкування зброї в Афганістан".

Також діти беруть участь у повстанні в Афганістані

Вашінгтон. — Речники Державного департаменту у Вашінгтоні заявили, що протисовєтський спротив в Афганістані поширився на дітвору початкових і середніх шкіл. Існують докази, що у спротиві беруть активну участь 8-10 річні і що їх також арештує афганська і совєтська військова поліція за співпрацю з партизанськими частинами.

Томас Рестон, речник Державного департаменту, заявив кореспондентам, що, на підставі нових інформацій з Афганістану в Кабулі знову відбуваються великі демонстрації молоді проти совєтської окупації. Багато демонстрантів, переважно середньошкільників і учнів старших кляс початкових шкіл совєтські патрулі прямо переловлюють на вулиці і вивозять у невідомому напрямку. „Режим почав арештовувати 8-10-річних юнаків і дівчат за протирежимний спротив", — заявив Рестон на пресконференції. Багато молоді гине у цій боротьбі зі совєтськими вояками і місцевими поліцистами. Рестон також заявив, що совєти покищо не збільшили числа своїх вояків в Афганістані. Там перебуває 85,000 совєтських вояків, а 35,000 стоять на поготівлі біля совєтсько-афганського кордону. Якщо б не було спротиву і міжнародної реакції, Уряд СССР, напевно, втроє збільшив би свою військову присутність в Афганістані, — кажуть дипломати, — бо, не зважаючи на жорстокість, досі вони не можуть дати собі ради з рухом спротиву, що його підтримує населення.

Чорний діяч Джордан був поранений пострілом

Форт Вейн, Індіяна. — Пострілом, здається, снайпера був тяжко поранений у ніч з середи на четвер, 29-го травня президент Крайової Міської Ліги, Вернон Джордан, і він перебуває тут тепер у шпиталі на листі „серйозно-хворих", після операції й „критичного стану" відразу по пораненні. Мотив замаху на життя цього визначного діяча організації, що обстоює громадські права для чорного населення Америки, покищо не встановлено, але дехто серед чорних лідерів не виключає того, що замах на життя Джордана міг бути расово мотивований.

Джордан був пострелений біля його авта на паркувальній площі мотелю, коли він повернувся з річних зборів Міської Ліги Форт Вейну, де був промовцем, у товаристві білої працівниці Ліги, 36-річної Марти Колман, яка його відвозила до мотелю.

Джордана відвідали у лічниці президент Джіммі Картер і сен. Едвард Кеннеді.

В Ню Йорку помер бл. п. Я. Косановський

Ню Йорк, Н. Й. — У четвер, 29-го травня 1980 року, тут помер на 66-му році життя, після короткої, але тяжкої недуги бл. п. Ярослав Косановський, довголітній член Організацій Українського Визвольного Фронту, Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Метрополітального Відділу УККА, Будови церкви св. Юра і активний суспільно-громадський діяч на Батьківщині і на еміґрації.

В Україні і на еміґрації бл. п. Я. Косановський був членом революційної ОУН.

Бл. п. Я. Косановський

Похоронні відправи розпічнуться Панахидами в суботу й неділю, 31-го травня і 1-го червня о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні Петра Яреми на 7-ій вулиці в Ню Йорку. Похорон — в понеділок, 2-го червня о 9-ій год. рано до церкви св. Юра і на православний цвинтар св. Андрія в Савт Бавнд Бруку.

Покійний залишив в жалобі дружину Іванну, маму Клявдію, сестру Ірену Сендецьку, сестрінка Ореста Мушкевича з родиною і дальшу родину в ЗСА і в Україні.

Військовики наводять лад у Південній Кореї

Сеул, Південна Корея. — Не взявши під увагу американського застереження і порад, які тут і там піддержували становище не уряду, а опозиційних лівих угрупувань, корейські військовики взялися наводити лад і порядок у Південній Кореї.

Вони покликали до життя окремий комітет, який складається з досвідчених дипломатів, науковців, журналістів тощо, завданням якого буде, спільно з діючим урядом, випрацьовувати політичну і оборонну стратегію. На засіданні кабінету цей плян створення комітету був затверджений великою більшістю голосів, хоч, як інформують пресові агентства, військовики робили сильний тиск на уряд, погрожуючи консеквенціями. Головою цього комітету буде Чой Кю Гаг, однак ген. Чон Ту Гван, якого опозиція вважає найбільш впливовою людиною в Кореї, матиме мабуть остаточне слово у вирішуванні важливіших політичних справ. Ген. Чон, як відомо, є керівником корейської Центральної розвідчої служби.

Політичні спостерігачі висловлюють думку, що Південна Корея незабаром опиниться в руках військовиків, позиція яких в останньому часі дуже зміцніла. Тому проголошення уряду, у якому ключові пости займають високі старшини, нікого в Кореї не заскочила.

Кореспонденти інформують, що після здушення повстання у місті Кванґджу, опозиція покищо не організує більших демонстрацій, але веде сильну кампанію проти уряду в пресі і поза кордонами країни. Вони шукають також піддержки у Вашінґтоні, знаючи мабуть, що Уряд ЗСА не дуже задоволений формуванням військового уряду в Сеулі і проголошенням диктаторської системи у Південній Кореї.

Урядова криза в Ізраїлі ще не розв'язана

Єрусалим, Ізраїль. — Урядова криза в Ізраїлі, викликана резигнацією міністра оборони Езера Вайцмана, не зважаючи на швидкі протизаходи прем'єра Менахема Беґіна, триває далі. Партнери урядової коаліції намагаються використати її для збільшення своїх впливів в уряді.

Застереження проти пропозиції прем'єра номінувати новим міністром оборони Їцака Шаміра, теперішнього міністра закордонних справ, висловив Арієль Шарон, теперішній міністер сільського господарства. Арієль Шарон — герой війни з арабами 1973 року — також хоче бути міністром оборони. Прем'єр Беґін через свого речника заявив, що коли не буде розв'язано тієї проблеми, то він стане сам міністром оборони, а тільки запропонує парляментові затвердити заступника.

Ще більші клопоти з номінацією, запропонованого на пост міністра закордонних справ Їцака Мадая, теперішнього міністра енерґетики. Речник Демократичного руху, член урядової коаліції заявив, що Мадай не посідає потрібних для виконування обовязків міністра закордонних справ кваліфікацій. Без голосів Демократичного руху прем'єр не матиме потрібної більшости для затвердження парляментом його кандидатів.

ЗСА збільшують достави до КНР

Вашінгтон. — Після розмов, які перевів у Вашінґтоні заступник прем'єра КНР, Ґенг Біяо, зі секретарем оборони ЗСА Гаролдом Бравном, цей останній видав повідомлення про значне збільшення різних достав виробів до Китаю.

У своєму повідомлені Бравн подав, що започатковані достави є частиною цілої „значної структури", що її метою є розбудова китайської оборонної системи до такого стану, в якому вона змогла б протиставитися з успіхом зовнішній загрозі. Бравн підкреслив, що всі достави є оборонного, а не офензивного характеру, а сучасне пов'язання ЗСА з КНР „не є спрямоване проти будь-кого".

В Америці

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ОБІЦЯНКУ ПРЕЗИДЕНТА Картера, що його головним речником у справах закордонної політики буде новонайменований державний секретар Едмунд Маскі. Президент поновно звертається до свого дорадника у справах крайової безпеки Збіґнєва Бжезінського, щоб він виступав публічно у справах зовнішньої політики і безпеки. Як відомо, виступи Бжезінського в минулому дуже денервували колишнього державного секретаря Сайруса Венса.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖІММІ КАРТЕР ВІДВІДАЄ В ЧЕРВНІ чотири европейські країни — Італію, Еспанію, Португалію, Югославію, а також стрінеться на розмові з Папою Іваном Павлом II у Ватикані. Президент ЗСА офіційно зустрінеться з членами кабінету італійського уряду 19 і 20-го червня; 22 і 23-го братиме участь в конференції сімох індустріяльних держав у Венеції; 21-го буде прийнятий на авдієнції Папою Римським; 25 і 26-го червня буде гостем югославського уряду, а пізніше поїде ще на зустріч з державними мужами Еспанії і Португалії. Візита Президента ЗСА в Европі матиме офіційний характер.

ПРОБЛЕМА ВТІКАЧІВ У ДЕЯКИХ МІСТАХ ЗСА стала причиною до непорозумінь і надщерблення міських бюджетів. Наприклад, місто Гюстон у Тексасі стало місцем осідку біля 25,000 нових втікачів з Південної Азії, переважно в'єтнамців, які дуже часто працюють за нищу від американців ціну, беруть по дві роботи, перевишколюються технічно і випихають з місць праці місцевих жителів. На цьому тлі постають різні конфлікти між місцевим населенням і втікачами, тим більше, що загальний відсоток безробіття збільшується. З подібною проблемою боряться також інші міста.

РОНАЛД РЕҐЕН, КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА ЗСА з Республіканської партії, почав розглядатися за своїм заступником. Цією справою буде займатися Річард Вітлін, головний дорадник Реґена, який ввесь час займається передвиборчою стратеґією і дослідами. Покищо називається такі прізвища на майбутнього віцепрезидента, якщо Реґен виграє вибори: Джералд Форд, колишній Президент ЗСА, Вілліям Саймон, колишній секретар Департаменту скарбу, конгресмен Джек Кемп, сенатор Річард Луґар і губернатор з Ілліной Джеймс Томпсон.

У ВАШІНҐТОНІ ОБГОВОРЮВАНО МАДРИДСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ

Ню Йорк (УККА). — У вівторок, 25-го травня ц. р., представники американської Східньо-европейської Етнічної Конференції відбули двогодинні наради з Розан Л. Ріджвей, яка відає справами Гельсінкських угод у Державному департаменті. Присутні на нарадах були також три інші представники Уряду.

Як відомо, у вівторок, 6-го травня ц. р. президент Джіммі Картер назначив колишнього генерального прокуратора Америки Ґріфіна Белла з Атланти головою американської делеґації на Мадридську конференцію та Маркса Капелмана, вашінґтонського адвоката, заступником голови. Також конгресмен Данте Б. Фассел, сенатор Клейборн Пелл і американський амбасадор до Еспанії Теренс А. Тодман були назначені президентом Картером на почесних заступників голови делеґації Белла, якому також надано титул амбасадора на час Мадридської конференції.

До американської східньо-европейської Етнічної Конференції (АСЕЕК) входять: УККА, Болгарський Національний Фронт, Чехо-Словацька Національна Рада Америки, Естонська Американська Національна Рада, Координаційний Комітет Мадярських Організацій Північної Америки, Американська Лотишська Асоціяція в ЗСА, Литовська Американська Рада, Польський Американський Конґрес і Конґрес Російських Американців.

На спільному засіданні, яке скликано на бажання АСЕЕКонференції, порушено такі справи, як склад американської делеґації на Мадридську конференцію, склад додаткового штабу етнічних консультантів при американській делеґації; важливість національних прав не-російських народів СССР і право на національне самовизначення, і, вкінці, звідомлення про порушування Гельсінкських угод комуністичними урядами СССР та його сателітами.

Амбасадор Ріджвей заявила, що хоч Державний департамент приготовляє участь ЗСА в конференції в Мадриді, номінації додаткових дорадників і консультантів американських етнічних груп назначує Білий Дім. Досі Державний департамент представив листу кандидатів, приготовану Етнічною конференцією Білому Домові, який має вирішити остаточну номінацію. Подано кандидатів на офіційних дорадників також з інших американських організацій крім етнічних груп, хоч таких консультантів буде тільки 22. особи.

Довша дискусія, яка інколи набирала критичного характеру, зосереджувалася на справі порушення національних прав, головно постанов Принципу VII та рішення „Третього кошика" Гельсінкських постанов. Деякі представники гостро критикували стриманість американських делеґатів на попередній конференції в Белграді в 1977 році.

Етнічна конференція подала ряд рекомендацій американській делеґації, домагаючись визнання не-урядових американських груп, які працюють для успіху Гельсінкських угод; також висунено домагання створити юридично-правний відділ при Американській Гельсінкській Комісії, яка реєструвала б та оголошувала б усі порушення Гельсінкського Заключного Акту. Висловлено прохання, щоб усі держави, що підписали Гельсінкські угоди, уможливили міжнародній пресі доступ до судових розправ у різних країнах, де судять оборонців Гельсінкських Постанов під різними претекстами.

На цій конференції від української групи взяли участь д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника" і член Екзекутиви УККА, та д-р Юліян Куляс, голова Української Демократичної Організації стейту Ілліной, недавно назначений президентом Картером член Американської Комісії Голокосту у Вашінґтоні. Українські представники брали активну участь у дискусії, наголошуючи совєтські порушення національних і людських прав українського народу, головно в нищенні української культури, як також русифікацію мови, відстрашування українців терором від еміґрації та релігійні переслідування.

Екзекутива УККА на домагання Державного департаменту виготовила обширний меморандум („позишин пейпер") про стан в Україні для включення його в загально-американське звідомлення для конференції в Мадриді.

У світі

МАДЯРСЬКИЙ КАРДИНАЛ ЛЯШЛЬО ЛЕКАЙ відвідав Литву в осені минулого року. Литовці трактували його, як спеціяльного уповноваженого папського делеґата. Він відвідав двох литовських єпископів, яким комуністична влада заборонила виконувати душпастирські обов'язки. Одним з них був єпископ Юлійонас Степонавіціюс, про якого говорять, що Папа Іван Павло II найменував його кардиналом „ін пекторе" (засекречено).

ОЧЕВИДНІ НАСЛІДКИ ПОБУДОВИ ХЕМІЧНОЇ промисловости в СССР і взагалі поза залізною заслоною при помочі західних капіталів і західньої експертизи вже дають себе відчувати. Експорт хемічних виробів з усіх західних країн до СССР і сателітних країн почав виразно подати. А в слід за тим появляються перші ознаки, що СССР і його союзники приготовляють експорт своїх хемічних виробів на західні ринки. З огляду на низькі заробітні платні в СССР та в інших країнах Східньої Европи і безкоштовну, або дуже дешеву сировину, ціни на їхні хемічні вироби будуть такі низькі, що західній промисл не зможе витримати їхньої конкуренції.

ПОШИРЕННЯ ТЕРОРИЗМУ В ІТАЛІЇ ЗМУСИЛО фабрикантів автомобілів шукати автомашин, які давали б пасажирам більше захисту. Принаймні десять фірм продукують уже панцерні авта, а у звичайних зміцнюють скло, заступають деякі сталеві частини вогневідпорною пластиковою масою, тощо.

ПРЕЗИДЕНТ МЕХІКА, ХОЗЕ ЛЬОПЕЗ ПОРТІЛЬЙО відбув офіційну поїздку до Канади. Під кінець побуту в Канаді президент Портільйо підписав договір з прем'єром Канади П'єром Трудо, на підставі якого Мехіко зобов'язується доставляти Канаді по 50,000 барилок нафтової ропи денно. Достави пічнуться в осені цього року.

В ІРАНІ КАТАСТРОФАЛЬНО ВПАЛА ПРОДУКЦІЯ нафтової ропи. В офіційних колах Теграну твердять, що теперішня продукція є десь около 500,000 барилок денно. Західні обсерватори не хочуть вірити у такий спад, бо саме внутрішнє запотребування на ропу в Ірані є около 600,000 барилок денно.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Вибори і ми

Як у кожних виборах у З'єднаних Стейтах Америки — наше принципове становище однакове: першим обов'язком кожного американського громадянина і громадянки є брати у виборах активну участь, цікавитися ними і у дні виборів — голосувати. Брати участь у виборах — це не тільки обов'язок, але і привілей, і цей привілей треба шанувати, треба цим привілеєм гордитися, як найбільшим здобутком демократії. Немає більшого привілею, як право вільного громадянина-громадянки вільної країни своїми вільними голосами вибирати своїх репрезентантів при кермі країною.

Тому другорядною справою є переконання одиниці — чи хтось є членом або прихильником Демократичної чи Републіканської партії, або, може, незалежним, не зареєструвавшись, як член одної з тих партій, дармащо в українському інтересі лежить активізуватися в будь-якій з тих двох великих американських партій. В українському інтересі є виходити поза межі вузького українського гетто та включатися у активне загально-американське життя, там проявляти свій хист і здобувати собі вплив та значення у даній американській партії. Бо це єдиний шлях, щоби могти безпосередньо здобувати вплив на американську політику. Коли ми дотепер того впливу не осягнули, то на це склалися дві причини: 1) американська закордонна політика дивилася на світ — зокрема на Схід Европи — очима російських істориків царської школи — Погодина і його послідовників і 2) українці в Америці трималися свого гетто і не проявляли зацікавлення всеамериканськими справами та не активізувалися в американському громадсько-політичному житті.

На наших очах цей стан поволі змінюється на краще. Але процес цієї зміни йде черепашиною ходою. Хоча в американських високих школах є вже кількасот викладачів-українців, — багато з них „повними" професорами, а дехто з них уже навіть перейшов, як „повний" професор, на емеритуру, проте широкі американські громадсько-політичні кола все ще дивляться на Схід Европи, як на „Рашія" і американські преса-радіо-телевізія раз-у-раз переплутують Україну з „Рашія". І коли подивитися на український актив в американському громадсько-політичному житті, то його все ще дуже-дуже мало. Отож: треба позбутися анахронічного і шкідливого гасла „наша хата скраю". Треба цікавитися виборами і голосувати за тих, хто бодай трішки цікавиться східньоевропейською проблематикою і не утотожнює України з „Рашія".

Кожні вибори в Америці є теж доброю нагодою для нав'язання тісніших зв'язків з керівними державними колами та цілим довкільним суспільством. Кандидати цікавляться більше етнічними групами, в тому числі українцями, бо вони знають, що зі зростом свідомости етнічних груп щодо потреби зберігати свою тотожність, вони, ці етнічні групи, стали поважним чинником у виборчій аритметиці. Це приносить користь обом сторонам — поширює серед американських керівних кіл знання про країні і народи поза Америкою, — бо в американських школах не звертають на цю ділянку великої уваги, — і шириться правда про Україну. Найкращим доказом на це була недавно, 21-го травня ц. р., візита віцепрезидента Волтера Мондейла у домі п-ва Смородських у Ратерфорді в стейті Ню Джерзі, під час виборчої кампанії, що її переводив віцепрезидент у названому стейті. І певне не було би тих справді перших в історії українського поселення в Америці відвідин, як би обоє п-во Смородські не були активними в американському громадсько-політичному житті. Це власне практичний приклад правильности теорії покійного д-ра Луки Мишуги про дві батьківщини: можна бути добрим українським патріотом і добрим американським громадянином, коли хтось уміє поєднувати ці два почуття, ці два обов'язки, які щось природне і зрозуміле.

Кожен голосує, на кого хоче, але хай голосує. Хай кожен діє за своїм політичним світоглядом і своїми симпатіями до того чи іншого американського кандидата, але хай не стоїть „збоку", бо для українських громадян в Америці справи Америки не можуть бути „чужими". Вони всіх нас безпосередньо торкаються, торкаються теж України.

ТЕРОР У ЛІВІЇ

Відколи полковник Муаммар Кадафі зблизився із СССР, в Лівії почалися події, які щораз більше насторожують її сусідів і взагалі інші держави в світі. Ще 1-го вересня 1969 року група лівійських військовиків саме на чолі з Кадафі перевела державний переворот, усунула короля Іріса II і проклямувала республіку. Переворот був досить незвичайний, нічия голова не скотилася у пісок, королівській родині дозволено виїхати за кордон і то навіть не з порожніми руками.

Новий уряд заповів рішучу націоналістичну політику назовні, а внутрі також у дусі сучасного націоналізму соціо-економічні й культурні реформи, вже давно в цій країні необхідні. Маси підтримали заговірників і їхній провід тим більше, що він здеклярував, що збереже іслям як справжню базу життя в країні. Все це заповідало здоровий і навіть приспішений розвиток країни, яка розпоряджала величезними засобами нафтової ропи. Одначе у 1977 році Кадафі і його співробітники проголосили переформування Лівійської Арабської Республіки у Народну Лівійську Соціялістичну Арабську Республіку. Та на зміні назви не скінчилося.

Дивний мезальянс

Лівія почала ставати картою в імперіялістичній грі Москви. Стався дивний і неприродний мезальянс релігії ісляму з антирелігійним большевизмом. Лівія поступово перемінювалася у пристановище різних міжнародних терористичних груп, вмотувалася у різні сумнівної вартости інтернаціональні почини, підтримувала такі режими, як режим злощасного маніяка й злочинця Аміна в Уганді, виплачувала гроші для підтримки різних міжнародних терористичних банд, а навіть вислала свої військові частини на допомогу Амінові, коли його проганяв нарід.

Така постава в міжнародному житті мусіла потягнути за собою відповідні наслідки внутрі країни. Внутрі Лівія невідхильно скочувалася до терору, як засобу державного правління.

„Ноє Цюріхер Цайтунг" повідомив, що за останні місяці у Лівії знищено сотні людей, як підозрілих в опозиції до урядової політики, або урядові невигідних. Американська преса повідомляє про тисячі арештованих та про вбитих, тіла яких знаходять порозкидувані по різних місцях Тріполі, столиці Лівії і інших міст. Типовий режим терору на взір російського, що почався за Леніна й триває аж до сьогодні з малими „передишками".

Почалося блудне коло: режим кривдить і переслідує громадян — громадяни протиставляться йому — режим знищує і переслідує щораз більше людей йому протиставиться і т. д. і т. д. Зростає незадоволення — зростає жорстокість терористичної влади. Врештірешт Кадафі у своїй очманілості, бо інакше цього назвати не можна, дійшов до того, що публічно проклямував знищення, фізичну ліквідацію, вживаючи його вислову, всіх тих, що інакше думають як він, якщо вони не повернуться з-за кордону; а рівночасно з тим він таки вислав групи вбивників закордон для виконання тих завдань. В Римі, Лондоні, виконавці екзикуції уряду Кадафі повбивали людей, Америка була щасливішою, бо виявила насланих убивників і одних „видворила", а інші принишкли.

Загальне обурення

Поодинокі держави, обурені вбивствами на їхній території, що їх виконали терористи, наслані державним урядом, загрозили Лівії консеквенціями. Вашінгтон узагалі забрав своїх дипломатів із Тріполі, тим більше, що вже раніше, товпа, при повній безчинності поліції, яка цьому приглядалася, спалила будинок амбасади. Уряди можуть оборонити загрожених на своїй території, одначе нічим вони не допоможуть їм на обширах Лівії. Навіть не можуть вийти з тим на форум Об'єднаних Націй, де тепер більшість у таких випадках голосує разом з Москвою. А Москва вважає громадян власністю держави, якою вона може розпоряджати по своїй волі.

В ЛИВАНІ РОЗГОРНУЛАСЯ ЗБРОЙНА БОРОТЬБА між магометанами-шіїтами і магометанами-прихильниками палестинців. В зударах загинуло 19 осіб. Зудари поширилися з Бейруту на південні частини Ливану.

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМ ІРАНСЬКОГО інформаційного агентства Парс в Теграні розстріляно шістьох членів підпільної організації „Форґан", яку очолював Гузардін. Гузардіна також схоплено й розстріляно. Організація „Форґан" мала належати до групи правих організацій, які ведуть підпільну діяльність проти сучасного ісламського режиму. Власне з їхніх рядів, згідно з повідомленням Парса, рекрутувалися вбивники аятолли Моффатеґа і аятолли Мохатері, близьких співробітників Хомейні.

ДО ЗСА ПРИБУВ З ЛИТВИ В ЛЮТОМУ Ц.Р. Павліюс Лянтучас зі своєю дружиною і дочкою, який подав такі інформації: „Під сучасну пору атмосфера в Совєтському Союзі є дуже напружена. Неможливо передбачити, що принесе зміна в державному керівництві, тому що акціям російської імперії завжди бракувало логіки. Що мене застрашує, то це можливий поворот до масових репресій." Інформації Лянтучаса надрукував інформаційний бюлетень „Альта".

Софія Наумович

ЕНТУЗІЯСТИ І СКЕПТИКИ

Перші кроки ген. Петра Григоренка у Парижі могли порадувати хіба тільки непоправних ентузіястів. Проте й найбільші скептики вирішили чекати до кінця, щоб належно оцінити політичні потягнення Петра і Зінаїди Григоренків, у яких пані Зінаїда грала вирішну ролю.

Не будемо спинюватися на різних українських прийняттях, вічах і бенкетах, бож вони для нашої зовнішньої політики не мають найменшого значення.

Відома телепередача „Апострофи", під керівництвом Бернада Піво, притягає кожної п'ятниці найбільше глядачів. На неї саме запросили 25-го квітня П. Григоренка з двома іншими авторами книжок (про Троцького і про японську перемогу над москалями). Там, поза авторами, ніхто з родини не має права вислову, тому Зінаїда Григоренко сиділа між публікою, а Петро міг висловити декілька добрих думок. Зразу ж на запитання Піво, чому він, українець, бореться за татар, П. Григоренко відповів: „Україна велика, 49 мільйонова нація, то вона може виступити в обороні слабших сусідів". Коли на великому пляні показали його книжку „Мемуари", він пояснив: „Я хотів написати її українською мовою, але в-во „Прес де ля Ренсанс" сказало, що „немає таких перекладачів". Тому я написав її російською мовою, але вони ще й змінили моє ім'я Петро на російське „Пйотр". (З цієї хвилини всі дискутанти зверталися до нього „Пане Петро Григоренко", — знак, що французи толерантні до всіх, не те, що „старші брати"). А коли П. Григоренко показав збірку поезій Ігоря Калинця французькою мовою, то пояснив, що „режим ув'язнює прекрасних поетів, подружжя Калинців", — про що у передмові написав Леонид Плющ. І коли врешті у дискусії над книжкою „Троцький", запитали П. Григоренка, що він думає про цього „творця красной армії", то він сказав, що Троцький теж розстрілював „неблагонадійних" старшин і вояків.

На могилі С. Петлюри

Поява П. Григоренка на французькій телевізії спонукала наших ентузіястів завести його (без жінки), у товаристві Л. Плюща на могилу С. Петлюри. Там вони обоє добре промовляли, зокрема Л. Плющ, який ствердив, що світова історія фальшиво інформує про нашого державного мужа, і наше завдання буде її правдиво насвітлювати. Григоренко ствердив, що багато наших земляків, російських вихованців, як він, навертаються до українства, отже „Україна буде!". Шкода, що при тому не було нікого з чужинців і ці заяви залишилися „між нами"...

І врешті надійшла кульмінаційна точка: пресова конференція 28-го квітня у готелі „Лютеція" заходами в-ва „Прес де ля Ренесанс" і французького ПЕН клюбу. Відкрив її голова клюбу, Рене Таверніє, заповідаючи, що вона призначена не тільки українським проблемам, але й „національним переслідуванням, де б вони не були". З перерахованих совєтських письменників, які належать до ПЕН клюбу назвав одного українця — Руденка. Тут атмосфера була вже зовсім інша, чим у французькій телевізії, і наші скептики мали б „шаденфройде" (злорадість), коли б це не було занадто болюче й упокорююче.

Слово дістав Григоренко для відчитання української заяви (її склали разом з ним українські ентузіясти вночі перед виступом), яку перекладав дуже добре інж. Малинович з „Українського слова". У ній були деякі добрі думки: „Хочемо звернути увагу на національне питання в СССР і зокрема в Україні. На жаль, французька преса не прикладає до цього належної уваги. Від 22-го квітня я дав п'ять інтерв'ю різним газетам і всі вони промовчали українську проблему, не зважаючи на моє настоювання. Можна теж зрозуміти почування мільйонів українців, які караються у СССР, коли дізнаються, що книжка їхнього земляка вийшла під чужим ім'ям". Але в дальших словах цієї української заяви, Григоренко перепрошує росіян, що „вжив у своїй книжці вислову „столипінські вагони", бож вони зневажають московського міністра-реформатора".

Скептикам зразу стало ясно для чого ця заява — адже секретар Пен клюбу ніхто інший, як саме Димітрій Столипін! Неясно було тільки, чому вона знайшлася в „українській" декляраціі? Замість неї, далеко пристойніше було б для Григоренка перепросити українців за Головного Отамана Симона Петлюру та українських державних інституцій — ЦРади і Гетьманату, — на ст. 79 його книжки, „Мемуари". І це зокрема після покладення вінка та патріотичної промови. Вкінці тієї заяви П. Григоренко намітив точки для дискусії: Гельсінки-Мадрид, національне питання, Афганістан-Іран.

Слово Зінаїди

Проте, зразу ж забрала слово Зінаїда Григоренко, уже з перекладачкою росіянкою, та „спростувала" свого чоловіка, що не йдеться про саму Україну, а про всі народи, включно з російським, а далі прийнявши тактику Ґорбаневскої й Ходорович, почала довго розводитися, щоб забрати час, над „психушками".

Вся її довга і нудна „промова" зводилася до того, щоб не допустити французьких журналістів до ставлення „дразливих", зокрема національних питань. Вони це дуже добре зрозуміли й почали у приспішеному темпі, опускати залю. Залишилися тільки самі „свої в доску"... Про ніяку „національну проблему" не було мови.

У совєтському калейдоскопі

* Із приходом весни на вулицях міст і сіл Української ССР ввійшло у звичай влаштовувати „свято книжки". Тут письменники зустрічаються із читачами, розповідають про їхню творчість і свої пляни, продають книжки і дають автографи. Тут насувається єдиний, але якже преважливий запит, якого це роду „шедеври" стоять до розпорядимости „радянському народові" і хто їх купує...

* Колеґія Міністерства автомобільного транспорту УССР, президія Республіканського комітету профспілки працівників автотранспорту і шосейних доріг та Українське республіканське правління наукого-технічного товариства до 1-го вересня ц. р. перепроваджує цікавий конкурс — „Жадної шляхо-транспортної пригоди з вини водіїв". Для переможців водіїв автомобілями, їзда яких на протязі цього терміну не зазнає ніяких „аварій", призначено 15,600 карбованців.

* На постійно діючому семінарі, що його влаштував сумський обласний комітет Компартії України... навчаються атеїзму. На лекцію запрошено „відповідного профілю лекторів" партійних і комсомольських організацій та товариства „Знання". І виголошено тут доповіді, що ними напевно були зацікавлені дядьки у селі Охтирці, бо ось їх назви: „Атеїстичне виховання трудящих — важлива ділянка ідеологічної роботи" і т. д. Це не перший приклад „виховання" трудящих" по лінії атеїзму. Але зразу тут аж напрошується логічна думка: до чого ж оці атеїстичні семінари, коли, — як твердить совєтська преса, — віруючих властиво вже немає...

* В Українській ССР постійно турбуються „трудовою дисципліною". Прикладом цьому можуть послужити відкриті партійні збори, де крім комуністів прийшли десятки безпартійних з цехів і відділів Миколаївської меблевої фабрики. На зборах, керуючись постановою ЦК КПСС „Про дальше зміцнення трудової дисципліни і скорочення плинности кадрів у народному господарстві", відбулася доповідь, в якій названо „передовиків" цієї „трудової дисципліни", але й водночас названо тих, „хто її... порушує і обвинувачено в „прогулах". Заклики до „трудової дисципліни", яка ледве входить у життя, стоїть сьогодні на порядку „радянського сьогодення".

З НАШИХ БУДНІВ

ПЕРЕПОЛОХ

А почалось воно з того, що тато і мама не мали щастя до купівлі хати! Тільки продали стару і купили нову та вписалися до парафії, як під парафією стали підсуватись кольорові народи... І хоча тато, прикидаючись, героєм говорив, бувало, що після совєтів, він і чорта лисого не боїться, то мама попадала в паніку й гомоніла:

— Семку, тікаймо на Норд! Купуймо нову хату!

Тільки продали стару, і купили нову та вписалися до парафії, як... а далі роблю „стап", щоб не повторятись.

Так вони сунулись й сунулись на „Норд", а за ними „фурт" підсувалися кольорові народи. Врешті татові надоїло вдавати героя і зробив „рікцуґ", як пише Гриць Зозуля, ген, далеко, на Південь, і купив хату а ж в... Маямі! Дочка з зятем і внуками залишились жити, покищо, в останній хаті, котру батьки купили на „Норді", в якомусь-такому „Пацикові" коло міста Братньої Любови.

От, тоді й загули телефони між Фльоридою і Пенсильванією!.. А то бабуся страшенно затужила за внуками і розкрутила шалену аґітацію і пропаґанду, щоб дочка з зятем чимскоріше продавали хату в „Пацикові" і приїжджали до Маямі!

І так телефони гули, а телефонічна компанія робила гроші... Аж тут — трах-тарах! — почалась драматична втеча кубинців до Маямі з усіма трагічними наслідками цього масового ісходу!... От-тоді дочка з пенсильванійського „Пацикова" перебрала ініціятиву в свої руки і давай алярмувати телефонами батьків!

— Мамо, застав тата, щоб негайно продав хату в Маямі, і не отягаючись — тікайте обоє на Норд! Бо через тих зваріованих втікачів леда-хвиля може вибухнути війна між Кубою й Америкою! А перші ракети, розуміється, полетять на Маямі. Рятуйтеся, люди, Христа ради!

І так телефони гули, а телефонічна компанія робила гроші...

Аж раптово ініціятива знову перейшла до рук мами-бабусі:

— Даннусю, чи ти чула, що вчора говорив Кронкайт о дванадцятії годині?

— Чула, мамусю!

— Ой, Господи! Та ж там, коло вашого Пацикова будують перехідний табір для кубинських утікачів! А то страшні типи — що повтікали з кріміналів! Від нас уже їх забрали, а тепер везуть до вас... Даннусю, пакуйте все, що маєте під руками, забирайте дітей, і тікайте до нас! Рятуйтеся, люди, Христа ради!

І так телефони гудуть — а телефонічна компанія робить гроші.

Ікер

ЗМАГАННЯ НЕЗАКІНЧЕНІ

(2)

Але то вже не є властива Берестейська Унія. Різницю між її первісним напрямком і змістом, а тим видом, який вона набрала потім в своїй історії як знаряддя підкорення і спотворення, ясно видвигав Слуга Божий Андрей і може навіть в ще більш чіткий і практичний спосіб його переємник Блаженніший Патріярх Йосиф. Ми не хочемо і не можемо дозволити, щоб ми залишилися з боку християнського життя вселенської Церкви як якісь викидки, чи як жертва історичної помилки. Наша єдність у вселенській католицькій Церкві та наша помісність — це підстави нашого існування, яких ми не можемо визбуватися і не можемо дозволити, щоб нам їх відібрано.

Патріярх Йосиф

На такому тлі бачимо світлу постать Блаженнішого Патріярха. Його часи як ректора, а опісля помічника-коадьютора в тіні Великого Митрополита це роки приготування, угрунтовання себе в такому мисленні. В його писаннях, промовах, публічних виступах різного роду бачимо постійний ріст, розвиток. Цей процес в трагічний, але не менш дійсний спосіб, завершується на сибірських тайгах, у роках глибоких застанов, пережиВань. Коли на вселенському Соборі в 1963 році Блаженніший Йосиф підносить свій голос в імені нашої Церкви, це не було вперше, навіть під час самого Собору, що заговорено про помісність і патріярхальний устрій укр. Церкви, але ніхто перед тим не висказав того з такої площини та також енерґією, як саме Блаженніший. Бо для нього це не був вияв похвали чи признання за терпіння, не була це свого роду нагорода, не був це привілей, який можна давати або не давати, але це була конечність, конечність глибоко закорінена в мисленні давнього християнства, виплекана століттями традицій східньої Церкви, підбудована історичним розвитком нашої української Церкви. Це було своєрідним маніфестом — з одного боку — християнського католицизму, вселенськости засвідченої не тільки вченими словами, але переживаннями, терпіннями, ісповідництвом самого навіть промовця на Соборі, а смертю багатьох інших; з другого — маніфестом нашої помісної окремішности, нашого місця у родині помісних Церков.

Світ, навіть католицький, навіть сам Собор не був готовий на такий заклик, бо богословське мислення на Заході перейшло свій особливий процес, а крім того політичні події на Сході дуже утруднювали визнання справедливого домагання голови української Церкви. Тоді розпочалася довга боротьба за оте визнання. Вона триває і до сьогодні, вона ще не закінчена. Але вона вінчається поступовим успіхом і цього не можна нам забувати! Вже зверх п'ятнадцять років ведуться ті змагання, в різних видах, на різних площинах, з більшим чи меншим ефектом поодиноких дій. Мали вони свої світліші, свої темніші моменти, як кожна інша довга боротьба. Зустрічали ці змагання різні перешкоди, чи в нашому нутрі через непорозуміння самої справи, через людські слабості; мали вони багато зовнішніх противників, які з різних причин, чи то політичних, чи державницьких, не хочуть мати нас такими, якими ми повинні би бути.

Яка у тому всьому роля і заслуга Блаженнішого Патріярха? Він пробудив у нас свідомість нашого церковного „Я". У декого воно було так би мовити, ось уже під верхом, в інших може дуже приспане. Він своєю особистістю, своїм переконанням, своєю витривалістю і невгнутою поставою нас усіх примушував застановлятися над змістом нашого існування на лоні вселенської Церкви, над нашим майбутнім, над справедливою і послідовною розв'язкою багатьох проблем, які стоять перед нами на рідних землях і в поселеннях.

Надзвичайний Синод

Останній етап у змаганнях — це надзвичайний синод нашої Церкви, який недавно відбувся в Римі. Декого з нас він дуже заскочив. Може ми не сподівались такого обороту справ якраз в цей момент. Але така подія назрівала уже через роки. Коли Блаженніший вийшов на волю і зустрівся із нашими Владиками вільного світу на вселенському Соборі, вони зараз розпочали спільні наради, які, згідно з нашою традицією, набирали синодального характеру. В підставі таких зустрічей та нарад було спільне походження та однісь нашої Церкви. На жаль, не було відразу достатнього зрозуміння того факту й між нашими, а тим більше між відповідними чинниками римської курії. Але з часом та свідомість у нас зросла. На останніх синодах виразно відчуто невластивість такого поділу нашої Церкви на Церкву-в-Україні, і Церкву-поза-Україною. Владики нашої Церкви, де б вони не сповняли своє служіння, несуть спільну відповідальність за цілу нашу Церкву. От хоч би факт, що в 1979 році вирішено відбувати синоди періодично. Скликанням надзвичайного синоду Святіший Отець Іван Павло II дав вислів свого наставлення, що Церква не може існувати розділеною. Наша Церква має продовжувати своє існування, об'єднана довкола одного голови і має нести спільно відповідальність за свою долю. Цим актом Папа визнає і здійснює наші права. Залишається до випрацювання ще дуже багато подробиць практичного порядку, але принцип ясний: одна помісна Церква, один синод під одним головою. І матір'ю цієї Церкви є, як це було протягом історії, києво-галицький престіл. Було б наївно думати, що вже всі проблеми і труднощі нашого буття розв'язані. Вони будуть ще довго існувати, не розжене їх чи не розв'яже один папський або синодальний декрет. Ні, ця праця мусить іти наполегливо дальше. Нам треба пильно вчитися і старатися, що це значить бути собою, не тільки в теорії, але в практиці щоденного буття. Нам треба знати, як нести відповідальність за свою власну долю. Існує справжня небезпека в цьому, що якщо не будемо вживати нашого права, воно стане безсильним. Тепер більш чим колинебудь за багато літ — слово за нами, слово рішальне.

Критичний момент

У довгих змаганнях, що в останніх десятиліттях провадить наша Церква, очолена Блаженнішим Патріярхом Йосифом, зроблено крок вперед. Як кожний етап в історії, він є критичним моментом, великою можливістю іти дальше вперед, або залишитися позаду. Немає закономірности в історії, яка б приказувала, що кожен новий крок мусить бути самим собою кроком до кращого. Це залежить від творців історії, від народу і від його провідників. Наша Церква існує, живе і росте на спадщині київського християнства. В нашому столітті свідомість цього факту оживив Слуга Божий Митрополит Андрей, а за його натхненням Блаженніший Патріярх Йосиф продовжує ці змагання до повного росту нашого рідного благочестя і церковного життя. Скликанням надзвичайного синоду, приверненням синодального устрою та своїм відношенням до особи, Святіший Отець Іван Павло II потверди правильність становища Блаженнішого Патріярха. І горе тим, хто сьогодні ще поважився б злегковажити надбанням нашого народу й Церкви, на якому стоїмо, і захотів завертати на інші, чужі нам, шляхи.

Змагання ще не закінчені. Ми щиро надіємося і напевно всі будемо старатися, щоб ми, отой народ у своїй цілості, не завели надій і мрій грядучих поколінь, щоб зрозуміли важливість хвилини і спільно, одним фронтом, плече-в-плече стояли при своїй Церкві — рівно в хвилинах терпіння, як і в хвилинах слави.

Я подав як тему оцієї своєї доповіді: „Постать Блаженнішого на тлі історії". Надіюся, що таке формулювання не заведе будь-кого в помилкове зрозуміння, немов би ми думали й говорили тільки про вже минулі справи. Не так!

Головний творець нашої церковної історії за останніх тридцять п'ять років, ота світла постать, якій присвячене це сьогоднішнє святочне зібрання, наш Блаженніший Патріярх Йосиф живе і діє і сильною рукою провадить діло дальше. Дай йому Боже побачити щасливе його завершення.

(Кінець)

Українці взяли участь у конвенції Етнічної Ради

У суботу, 19-го квітня в Меканіксбурзі, Па., відбулася річна конвенція Етнічної Ради пенсильванійської Республіканської партії. На конвенцію прибули американські політичні діячі й обговорювали організаційні та виборчі справи.

Головними доповідачами були генерал Даніел О. Ґрейгам, голова Американської Ради Безпеки і дорадник губернатора Рональда Реґена. Говорив також син Джорджа Буша, кандидата на Президента.

Адвокат Волтер Дармопрай був вибраний першим віце - президентом стейтової групи. Адвокат Антоні Новосайтес був переобраний головою. Пані Дзвінка Швед була вибрана координатором південно-східньої частини Пенсильванії для всіх етнічних груп, а д-р Андрій Шуль став віцепрезидентом української групи при Раді.

Крім вищезгаданих, в українській делеґації були також Волтер Сенишин, Марія Сенишин, Стефан Шеґда, Френсіс Шеґда, Михайло Елко і Джін Дармопрай.

Українців, які зацікавлені включитися до української Республіканської партії, просимо зголоситися до п-ні Дзвінки Швед: 1208-68 Ave., Phila., Pa. 19126, або до д-ра Андрія Шуля: 4633 Horrocks St., Phila., Pa. 19124.

В. Дармопрай

Нагробок на могилі Галини Журби

У квітні проминув один рік від смерти української письменниці Галини Журби. Друзі і колеґи поховали її на українському цвинтарі в Савт Бавнд Бруці. Хоч і проминув уже один рік від поховання письменниці, то могила її все ще неупорядкована.

Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово" порішила зайнятись упорядкуванням могили св.п. Галини Журби і поставити їй нагробний пам'ятник. Це не тільки обов'язок перед прахом заслуженої письменниці, але й вимога репрезентаційного цвинтаря, на якому — завдяки прихильності Їх Блаженства Митрополита Мстислава — віддано для поховання найкраще місце у першому ряді фронтової полоси.

Щоб успішно виконати це завдання, Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово" звертається до українського громадянства з проханням допомогти їй у цьому, закликаючи в першу чергу всіх приятелів і шанувальників таланту Галини Журби принести свою лепту на нагробок. Пожертви треба посилати на банкове конто Об'єднання Українських Письменників „Слово" число 5304 у федеральній кредитовій спілці „Самопоміч" у Ню Йорку на таку адресу: Selfreliance Federal Credit Union, 108 Second Avenue, New York, New York 10003, A/C 5304 з допискою: „на нагробок Галині Журбі".

Імена жертводавців будуть проголошені під час урочистого відслонення і посвячення нагробного пам'ятника.

У Лондоні будують пам'ятник у пошану жертв Ялти

Вінніпеґ, Канада (КУК). — Маргарет Тачер, прем'єр Великої Британії, не зважаючи на застереження міністерства зовнішніх справ, дозволила на побудову в Лондоні пам'ятника в пошану незчисленних жертв Ялтанського Договору, яких насильно передано совєтській армії після закінчення Другої світової війни.

В 1945 році на терені Німеччини перебувало понад три мільйони совєтських військовополонених і робітників індустрії, між якими були тисячі українців й інших поневолених народів, які відмовилися вертатися добровільно на терени СССР. Після передання їх алянтськими урядами совєтам, багато з них були розстріляні на місці, а інших запроторено до таборів важкої праці.

Пам'ятник жертвам Ялтанського Договору в Лондоні заініціювали посли всіх партій британського парляменту, з якими узгіднено такий напис на цьому пам'ятнику: "This memorial was placed here by MP's of all parties and others to commemorate the thousands of innocent men, women and children from Russia and other East European nations who were imprisoned and died at the hands of the Communist government after their repatriation at the conclusion of the Second World War".

У п'ятницю, 23-го травня, Централя КУК вислала листа до М. Тачер з висловами признання за її рішення, яким вона дезавувала виконання ялтанських домовлень тодішнім урядом Великої Британії, і за віддання пошани незчисленним жертвам совєтського терору того часу, поміж якими були сотні тисяч українців.

„НАЙСТАРШИЙ" АФГАНСЬКИЙ ПАРТИЗАН, Сидикалаг Гукіяні, який почав збройну боротьбу 1973-го року ще проти Мохаммеда Дауда за те, що той прогнав тодішнього афганського короля і сам перебрав владу, а проловжав її під Таракі, який скинув Дауда, а опісля воював проти Аміна, який вбив Таракі, тепер же воює проти Бабрака, який вбив Аміна, пожалувався чужинним журналістам після прибуття на короткий відпочинок на терен Пакістану, що партизанам ніхто не дає зброї і вони воюють з червоноармійцями вилами, сокирами та „коктейлами Молотова".

ХУІІІ Літературний конкурс СФУЖО

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій проголошує оцим ХУІІІ з черги Літературний конкурс, темою якого буде літературно - критичний нарис.

Завдяки фундації д-р Марусі Бек створено в 1960 році при СФУЖО літературну нагороду для письменниць і жінок, знавців літератури. З того часу проведено вже 17 літературних конкурсів на різні жанри, а цьогорічний присвячений оглядам літератури.

Тема літературно - критичного нарису може бути довільна: охоплювати літературну течію, письменника чи якийсь його твір. На нагороду призначено 200 дол. — по 100 дол. за найкращий літературно-критичний нарис; крім того будуть відзначені три дальші нариси, беручи до уваги їх спосіб опрацювання і мову.

Реченець закінчення конкурсу — 31-го грудня 1980 року. Конкурсові твори розглядатиме жюрі в такому складі: Іван Боднарчук, Богданна Дума-Армадон, Аріядна Стебельська.

Конкурсові праці слід надсилати в трьох копіях під псевдонімом, а правдиве прізвище авторки в окремо запечатаному конверті на адресу: Women's World, P.O. Box 234, Postal Station "M", Toronto, Ont., Canada M6S 4T3.

Комітет Літературної Нагороди

ВИСТАВКА ОЛЕНСЬКОЇ-ПЕТРИШИН У ВІННІПЕҐУ

Вінніпеґ, Канада (ОУКО). — В Ґалерії Осередку Української Культури й Освіти, тут, відбулеться виставка літографій і гравюр нюйоркської мисткині й критика-мистецтвознавця Аркалії Оленської-Петришин. Офіційне відкриття виставки відбудеться в неділю, 8-го червня, о год. 2-ій по полудні.

Виставка літографії і гравюр А. Оленської-Петришин триватиме до 30-го червня. Години відвідин Ґалерії є: від вівтірка до суботи від год. 10-ої рано до 4-ої по полудні, а в неділю — віл год. 2-ої до 5-ої по полудні.

КОМІТЕТ „БЕРЕЖАНСЬКА ЗЕМЛЯ"
оцим повідомляє наше Українське Громадянство повіту Бережан, що дня 29-го травня 1980 року, о год. 10-ій рано, помер

сл. п.
ЯРОСЛАВ КОСАНОВСЬКИЙ

містоголова Комітету „Бережанська Земля", член ОУН та громадсько політичний діяч.

ПАНАХИДИ відбудуться в суботу, 31-го травня 1980 р., о год. 8-ій веч. та в неділю, 1-го червня 1980 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в понеділок, 2 червня 1980 р., о год. 9-ій ранку — Заупокійна Служба Божа в церкві св. Юра в Ню Йорку, а з церкви на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ВШ. дружині Іванні, матері Клявдії та всій Родині Покійного складаємо глибокі співчуття.

УПРАВА КОМІТЕТУ:
ЕВСТАХІЙ МАНАЦЬКИЙ, голова — ДАРІЯ КОСТІВ, секретар

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що дня 28-го травня 1980 року, упокоївся в Бозі,

наш Дорогий
БРАТ, ШВАҐЕР І СТРИЙКО

бл. п.
ДАНИЛО КАЧУНЬ

на 79-му році життя, народжений в с. Купчинцях, Тернопільщина, в Україні.

ПАНАХИДА відбудеться у п'ятницю, 30-го травня 1980 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 31-го травня 1980 р., о год. 9-ій ранку до церкви св. Юра, а опісля на український православний цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
брат — МИХАЙЛО в ЗСА
та братова — АННА з дітьми і внуками в Україні
та ближча і дальша Родина в Канаді, Америці й Україні

В НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА

бл. п. ЕВГЕНА РАДЬО

І У СІМНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ
моїх Найдорожчих і Невіджалуваних
ДОНЕЧОК

бл. п. ХРИСТИНИ і ВІРИ РАДЬО
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
у п'ятницю, 30 травня 1980 р., о год. 8 ранку
і в неділю, 15 червня 1980 р., о год. 8 ранку
в церкві св. арх. Михаїла в Гартфорді, Конн.

Всіх Приятелів і Знайомих, які пам'ятають Покійних, прошу згадати Їх у своїх святих молитвах.

СОФІЯ РАДЬО з Родиною

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 31-го березня 1980 року, відійшов від нас на Вічний Спочинок, наш Найдорожчий
МУЖ, БРАТ І РОДИЧ

бл. п.
АНАТОЛЬ АНТОНОВИЧ ПЛЕСКАЧЕВСЬКИЙ

Цією дорогою висловлюємо щиросердечну подяку о. протопресвітерові Святославові Ковшеві, парохові Білоруської Православної Церкви св. Евфрозини в С. Ривер, Н. Дж. за похоронні відправи.

Дякуємо о. Михайлові Кучмякові, ЧНІ, парохові Української Католицької Церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. за відправу Панахиди у похоронному заведенні.

Хорові при Білоруській Православній Церкві св. Евфрозини в С. Ривер, Н. Дж. щире спасибіг за гарний спів в часі Панахиди та похоронних відправ.

Наша щира подяка д-рові Богданові Худьові за дбайливу опіку в часі недуги Покійного.

У нашому невимовному горю ми зазнали багато потіхи від Рідних, Приятелів і Знайомих. Ми не в силі висловити нашу вдячність кожному поіменно, тому цією дорогою дякуємо Всім, які віддали послідню пошану Покійному. Зокрема ми вдячні гантерській та білоруській Громадам, що численно взяли участь у Панахиді та похороні, щира подяка всім Промовцям в часі Панахиди, над гробом і під час тризни.

Дякуємо Всім, що жертвували на Заупокійні Служби Божі, зложили квіти або замість квітів жертвували на різні цілі. Всім, що особисто, листовно або телефонічно висловили нам свої співчуття щире спасибіг.

Дякуємо похоронному заведенню Литвин-Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж. за взірцеве переведення похорону.

Горем прибиті:
дружина — ЕВГЕНІЯ з Родиною

Замість квітів жертвували:

по 50 дол.: С. О. Андрушкові, Л. Масник, І. Петен, І. А. Шарунович; по 30 дол.: О. Дядинюк, родина Левицьких; по 25 дол.: К. Австер, М. Т. Дурбаки, О. О. Клюфаси, А. Ю. Лопатинські, Л. Муляр, С. Таланчук; по 20 дол.: І. Л. Боднаруки, О. Кобзяр, Л. Паладій, пп. Пастушенки, К. С. Шевчуки, Гантерська Громада (решта з квітів); по 10 дол.: А. Дацківський, І. А. Дзедзики.

З цих пожертв призначено:

на Українську Католицьку Церкву св. Івана Хрестителя в Гантері	$350.00
на Патріярший Фонд	150.00
на Білоруську Православну Церкву св. Евфрозини в С. Ривер, Н. Дж.	50.00

В глибокому смутку повідомляємо, що в четвер, 29-го травня 1980 року, відійшов від нас у Вічність, після довгої і тяжкої недуги, наш Найдорожчий МУЖ, СИН, БРАТ, ВУЙКО та ШВАҐЕР

бл. п.
ЯРОСЛАВ КОСАНОВСЬКИЙ

на 66-му році свого трудолюбивого життя, довголітній член Організацій Українського Визвольного Фронту, член Комітету Будови Церкви св. Юра в Ню Йорку та б. член Проводу Об'єднаних Українсько-Американських Організацій великого Ню Йорку.

ПАНАХИДИ в суботу, 31-го травня 1980 р., о год. 8-ій веч. та в неділю, 1-го червня 1980 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в понеділок, 2-го червня 1980 р., о год. 9-ій ранку, з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ІВАННА
мати — КЛЯВДІЯ
сестра — ІРЕНА СЕНДЕЦЬКА
сестрінок — ОРЕСТ МУШКЕВИЧ з дружиною і сином
та ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Український Хор „ДУМКА" в Ню Йорку
повідомляє, що
в неділю, 8-го червня 1980 р., в церкві св. Юра
при 7-ій вул. в НЮ ЙОРКУ
буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
ПО ПОМЕРЛИХ ЧЛЕНАХ НАШОЇ СПІВОЧОЇ РОДИНИ

АНДРУСИШИН ГРИГОРІЙ
БАНДУРА ІВАН
БЕРДНИК ОЛЕКСАНДЕР
БІДЯК БОГДАН
ВОЙЦІЦКИЙ СТЕПАН
ВОЛОСЯНСЬКИЙ ТЕОФАН
ГЕНТІШ ВОЛОДИМИР
ГРЕБЕНЯК ІВАН
ГУЗАР ЯРОСЛАВ
ҐНОЙ РОМАН
ДАНИЛЮК ЕВГЕН
ДРАГАН БОРИС (М. Д.)
ЗАДОРОЖНИЙ ІВАН
КАРАТНИЦЬКИЙ БОГДАН
КАРҐЕВИЧ БОГДАН
КЕФОР ІГОР
КОВАЛИШИН ЯРОСЛАВ
КОРОЛЬ ЮРІЙ (М. Д.)
КОСТИНЮК ВОЛОДИМИР
КУЗЬМИН ОСИП
КУПЧИНСЬКИЙ РОМАН
ЛИСКО КОНСТАНТИН
МРОЗОВСЬКИЙ БОГДАН
НЕДІЛЬСЬКИЙ ІВАН
ПЕТЕШ ЯРОСЛАВ
ПИРОЖАК БОГДАН
ПРИПЛЕСЬ МИКОЛА
РАБІЙ ЮРІЙ (М. Д.)
РЕЙНАРОВИЧ ОСИП
РУБЧАК ЗЕНОН
СЕМКІВ ЙОСАФАТ
СТАХІВ МИРОСЛАВ
СТЕПАНЯК РОМАН
СТЕЦУРА ОСИП
СТРУК МИКОЛА
ХОЛЕВЧУК ВОЛОДИМИР
ЧОПИК МИКОЛА
ЧОРНІЙ ЕВГЕН
ШУГАН ЕВГЕН (М. Д.)
ШУГАН ІГОР

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

Проситься усіх Членів „Думки" і Шановне Громадянство взяти участь у церковній відправі.

Управа Хору

Відбулися звичайні збори Координаційної Ради Відділів УККА стейту Коннектикат

У Бріджпорті, 4-го травня, відбулися звичайні збори КР УККА, що їх відкрив голова Координаційної Ради д-р М. Снігурович і як заступник президента УККА привітав від Головної Екзекутиви УККА всіх делеґатів, подякувавши їм за працю і співпрацю з Головною Екзекутивою в підготовці XIII Конґресу Українців Америки восени цього року.

Продовжування зборами перебрав В. Пелещук, діючий голова місцевого Відділу. Він привітав та представив кожного з присутніх на зборах.

Протокол з попередніх зборів відчитав секретар Г. Андрусишин. Його прийнято і затверджено в цілості.

Д-р М. Снігурович звітував з діяльности Координаційної Ради, коротко згадавши про всю пророблену працю: підписання Проклямації 22-го січня губернатором стейту, імпрези з нагоди річниці самостійности; про пам'ятний бенкет з цінною промовою проф. д-р Л. Добрянського. Головна Екзекутива УККА відвідала в свій час Єпископа Кир В. Лостена у Стемфорді, а також брала участь у Бріджпорті в університеті „Св. Серця" в часі урочистого вручення Владиці В. Лостенові диплому доктора „гоноріс кавза". Координаційна Рада мала зустріч теж з конґресменом К. Даддом.

Касир Координаційної Ради Г. Андрусишин звітував про збірку на УНФ, при чому висловив думку про потребу більшої активности збірщиків, а поодинокі Відділи повинні подавати перебіг збірки не лише, як є успіхи, але і про неуспіхи. Клопоти при збірці, якщо стануть відомими, зможуть розбудити зацікавлення збіркою особливо молоді, яка повинна врешті-решт бути причасною до датків на УНФ. На заувагу В. Бабія про шкідливий вплив вісток про панів Олексина, ген. Григоренка і президента СКВУ М. Плав'юка на платність УНФонду, подав д-р Снігурович вияснення, що ця справа була полагоджена на других зборах Головної Екзекутиви УККА про ротаційність Дирекції в УККА. Щодо президента Плавюка, то його каденція є до осени, а щодо ген. Григоренка з його Київською Групою, то вони мають свої думки, яких УККА не апробує, а УГГ не належить до системи УККА.

Збірку на СКВУ проводить Централя щороку у місяці травні і розсилає відносні листи громадам з директивами, як перевести збірку: жертвенно при співдопомозі всечесних отців-парохів і з їх пригадкою в церквах про потребу збірки на СКВУ і жертвенність кожного дорослого члена української громади на ту ціль.

Щодо висланих лист на збірку для Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі, яку громада мала провести, пригадується окремим Відділам, що закінчили збірку, без вікладання вислали листи жертводавців до Централі.

Передбачено що XIII Конґрес Українців Америки відбудеться 10, 11 і 12 жовтня 1980 року в Філядельфії, а делеґатів на Конґрес окремі Відділи мають якнайшвидше вибрати на зборах і повідомити про це Централю. Умови членства і членських вкладок усталено і всіх повідомлено. Кошти делеґатів на Конґрес покривають їх Відділи.

В справі кандидатів на номінацію Конвенцій для президентських виборів у ЗСА: Конвенція Демократичної партії відбудеться в Ню Йорку, Н.Й., з початком липня, а Республіканської партії Конвенція — в Детройті, Міч., при кінці липня ц.р. Слід, щоб українці — громадяни ЗСА — голосували на таких кандидатів, які виявили прихильність і доброзичливість до української справи. Обсерваторами на конвенціях будуть: Й. Лисогір — на Демократичній, а д-р Л. Добрянський — на Республіканській. Дорадниками будуть д-р Б. Футей в Огайо і Несторук у Вашінґтоні та інші.

Щодо кандидатури на сенатора стейту Коннектикат: конґресмен Кристофер Дадд цікавиться політикою Східньої Европи, а також українськими справами.

Для перемоги кандидатури К. Дадда вибрано комітет, головою якого є проф. Телюк, член О. Дубно. Для республіканського кандидата — працює комітет, до якого увійшли панове: Чернига, Пришляк і Гижий.

Щодо проєкту зміни „Закону для старших": конґресменка Мері Роз Оакар з Огайо зробила внесок, щоб кожна етнічна група мала своїх людей в уряді зі знанням мови на випадок потреби порозуміння, коли старша особа не володіє добре англійською мовою. Цей внесок важливий для українців, тому побажано, щоб окремі Відділи УККА звернулися до місцевих конґресменів, щоб підтримали внесок конґресменки Мері Роз Оакар з Огайо в справі зміни „Закону для старших".

Пані Гайда повідомила, що в Ню Гейвені вже відбулося засідання комітету підтримки для сенатора К. Дадда, до якого вибрано з поміж українців: комішенера О. Дубна і проф. І. Телюка, і що відбулося засідання також комітету для кандидата Республіканської партії в стейті Коннектикат пана Баклі, до якого увійшли панове: Пришляк, Чернига і Р. Гижий. Від себе поставила п. Гайда внесок, щоб всіма силами поширювати науку українознавства поміж молоддю. Для нашої справи замало займатись лише охороною людських прав, бо нам треба охороняти також національні права і дбати за збереження молоді при українцях.

Голова Відділу УККА в Гартфорді п. Крупа повідомив, що там візначено „Тиждень Поневолених Націй" церковною відправою і прийняттям, а що така імпреза відбудеться в Детройті, Міч., у часі міжнародного фестивалю на Республіканській конвенції.

Слід також, щоб у кожній громаді було відзначено 30-ліття смерти генерала Тараса Чупринки-Шухевича. Були внески, щоб старатися заснувати Відділи УККА в усіх місцевостях, де їх досі немає.

А де такі Відділи є — за всяку ціну поширювати українознавство між молоддю. Між іншими внесками був внесок, щоб зорганізувати прогулянку членів до Централі УНСоюзу в Джерзі Сіті.

Слідуючі звичайні збори Координаційної Ради стейту Коннектикат відбудуться в Гартфорді 28-го вересня о годині 2-ій по полудні в залі Українського Дому.

Після зборів слідувала перекуска для делеґатів, яку приготовили пані М. Пелещук і С. Максимюк.

мгр С. В.

Фортепіяновий речиталь Надії Яворської і Бориса Буняка

В суботу, 29-го березня в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні відбувся дипломовий речиталь Надії Яворської і Бориса Буняка, абсольвентів фортепіянової клясп Таїси Богданської, УМІ.

Численна публіка виповнила вщерть гарну залю Народного Дому, щоб послухати гри цих визначних учнів Українського Музичного Інституту.

Таїса Богданська, піяністка і досвідчений педагог, підібрала відповідну програму двох різних вдач і характерів та достосувала її до їх музичних і технічних можливостей.

Не зважаючи на зрозуміле для всіх хвилювання (хто не має треми на власному концерті?), молоді виконавці виявили солідну підготовку, вишколену пам'ять і музикальність.

Надія Яворська виконала українські твори Жука, Фоменка і Грудина з дівочим романтизмом, при чому виявила замилування до кантилени. Прелюдія і Фуґа Ц-моль Баха були заграні чисто і виразно. Соната Ф-моль, оп. 2. Бетговена, твір з першої фази творчости композитора, в якому ще видно деякий вплив Гайдна, Н. Яворська виконала скорі частини цієї сонати ґраціозно і легко, а Адажіо заграла співучо з молодечою повагою. „Затоплений катедрі" Дебюссі вона надала виразу таємничости цієї леґенди. Два твори Шопена: Вальс Е-моль і Фантазія-Емпромптю були заграні зі захопленням, з особливим підчеркненням мелодійної лінії у середній частині Фантазії — Емпромптю. В загальному заважено, що Н. Яворська найкраще почуває себе в ліричних творах.

З розмахом і динамікою Борис Буняк виконав Шумана „Авшвунг" і Прелюдію Рахманінова Ґ-моль. Здавалося, що пальці втечуть від нього, але він їх скоро „позбирав". В „Місячній сонаті" Бетговена Б. Буняк підкреслив контрасти поодиноких частин, а в останній вибухав раптовими форте, такими характеристичними для Бетговена з часу його „Штурм унд Дранг"...

Токката Шамо була виконана з нестримним темпераментом. Те саме можна сказати про відіграння Рапсодії с. 6 Ліста, в якій Борис виявив здібність для акордової і октавової техніки і нахил до віртуозности. Гра Б. Буняка позначається сильним темпераментом і йому варто б працювати в напрямі самодисципліни.

Надпрограмовим і милим наддатком була третя частина Концерту Гайдна Д-дур, виконана Н. Яворською і Т. Богданською, яка заступала партію оркестри, та „Революційний Етюд" Шопена виконаний Борисом Буняком.

Речиталь двох молодих студентів залишив позитивний настрій і почуття вдячности для учительки, яка вміла повести своїх учнів до осягнення максимуму в музиці.

Надія Яворська і Борис Буняк вибрали собі студії інших професій, але вщіплена в них любов до музики не дозволить кинути її, а навпаки, продовжувати розвивати її як побічний предмет.

Проф. Т. Богданська виявила себе не лише успішним педагогом але також вона вміє пробудити громадське сумління в молодих серцях. Тому наші виконавці призначили ввесь дохід з їх речиталю в сумі 300 долярів на цілі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні.

Дарія Гординська-Каранович

В 90-річчя автора „Тріюмфу Кобзи"

Під таким заголовком в минулому році вийшов у світ прекрасний альбом нашого славного кобзаря Павла Конопленка-Запорожця. Це монументальна праця у формі монографії на тему кобзи і кобзарів. Охоплює вона понад 300 сторінок друку та знімок-ілюстрацій про кобзу, її основний вигляд, різні її варіянти і її величезну ролю в історії українського мистецтва. Кобза тісно пов'язана з історією боротьби українського народу в обороні його незалежности, мови, культури тощо.

Маючи на увазі велике значення кобзи, наш найбільший поет Тарас Г. Шевченко не міг підібрати кращого заголовка для своїх поетичних творів, як „Кобзар". Він часто й оспівував кобзарів у своїх поезіях:

„Перебендя старий,
сліпий. —
Хто його не знає!
Він усюди вештається
Та на кобзі грає..."

Українські кобзарі — це представники народного сумління, носії національної ідеї, правди-справедливости, борці за волю України. Саме цю ідею мав на увазі Шевченко, назвавши свою збірку поезій „Кобзар".

В альбомі „Тріюмф Кобзи" автор зібрав багато літератури й оголошень про свої виступи в Канаді і ЗСА. Разом з дружиною Ольгою та синами Петром і Юрком, яких змалечку навчив грати на кобзі, маестро Конопленко виступав на багатьох святах і радіових програмах. „Свобода" з 1-го червня 1960 року зафіксувала його виступи в Ню Йорку, які відбулися в Літературно-Мистецькому Клюбі і в Народному Домі. Через два роки маестро відвідав ще раз Ню Йорк з новим репертуаром і дав концерт в Українському Інституті Америки.

В цьому році Кобзареві Павлові Конопленкові-Запорожцеві сповняється 90 літ життя. Але він має козацьку вдачу, не здається і не перестає грати на кобзі: він, немов той віщий Боян із Слова о полку Ігоревім, — „не десять соколов на стадо лебедей пущаше, но своя віщия персти на живая струни складаша, оні же сами князям славу рокотаху".

Вшануємо нашого славного Кобзаря з нагоди його 90-річчя, коли замовимо його альбом, який коштує 25 дол. Замовляти можна впрост від автора: 1053 Alfred Ave., Winnipeg, Man., Canada, R2X OV5.

о. Іван Ткачук

ЗАБАВА ПІСЛЯ ФЕСТИВАЛЮ

Нюарк, Н.Дж. — Український Фестивальний Комітет в Ню Джерзі влаштовує забаву, яка відбудеться в суботу, 31-го травня, починаючи о год. 9 увечері. До танців пригриватимуть оркестри „Темпо", „Іскра" і „Рушничок". Забава відбудеться в залі української католицької церкви в Перт Амбої, при 684 Алта Виста Плейс. Вступ на забаву — $5 дол.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 14-го ЧЕРВНЯ 1980 р.

АМСТЕРДАМ, Н. Й. Звичайні місячні збори Т-ва ім. Ів. Франка 266-ий Відд., о год. 7:30 веч. в домі Укр.-Амер. Горож. Клюбу при 3-5 Теплер вул. На порядку є важні справи до вирішення. Присутність всіх членів, а зокрема членів Управи обов'язкова. Неприсутні не рішають. — С. Когут, предс., М. Кривулич, касир, В. Варшона, секр.

НЕДІЛЯ, 15-го ЧЕРВНЯ 1980 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Ровд Іст. Проситься всіх членок взяти участь у зборах та вирівняти належні вкладки. — Степпа Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЄТЬСЯ
ЛЕОНІДА ЮЩУКА, сина
Якова і Пелагії, ур. 18. 8. 1914 р. у Москві, СССР. У 1941 був забраний до війська Ростів/Доном, в околиці Смоленська попав у німецький полон. Перебував у таборах Duneburg M-Stammlager III у м. Furstenberg і був таборовим лікарем для російських вояків. Число полоненого 154353. Пошукує сестра у Польщі і родина у ЗСА. Хто знав би про нього, прошу писати на адресу:
JOHN SZYMCZAK
147 North 4th Street
Brooklyn, N.Y. 11211